

Att vända kronan efter vinden

Som vanligt har demokrati visat sig vara principen som sätter käppar i maktblockens rullande hjul. Ett hejdundrande medie- och maktupptåg raljerade över Eurozonens välsignelser men folket i stugorna (och i villorna och lägenheterna, för den delen) förblev skeptiska. Bistra hot om nerkylning av ekonomin bet inte.

Och nu har vi resultatet: Den kalldusch som Ja-sidan förutspådde har inte riktigt inträffat ännu; responsen från näringslivet blev i stället relativt positiv. Inte för att det blev nej – det faktumet fortsätter de flesta näringslivsmänniskor sammanbitet och tyst sinsemellan förbanna – utan för att regeringen Persson fick stora skälvan och därför gick ut med de mest moderata löften en sosseregering någonsin kunnat komma med.

Orsaken till börsens, valutakursens, och Dagens Industris stillatigande godkännande är, i korthet, att regeringens förnyade intresse för (klassiskt borgerliga) tillväxtfrågor doftar företagande och framåtanda. Sossarna har blivit som moderaterna. Min boss, och även din, gör vågen. Medieuppbådet är upptaget med att jaga 35-åringar och 'vänsterregeringen' tummar på ideologin.

Så välkommen till tvärtomlandet: Landet där vänstern är emot EMU – i motsats till resten av Europa där högern traditionellt är emot EMU. Däremot är 'vänsterregeringen' för EMU. Men folket säger nej, även högerväljarna – som ju borde ha varit för EMU men tydligen inte är det. 'Vänsterregeringen' fortsätter regera, men med en högerpolitik. Näringslivet, som före valet skrek högt att utanför EMU är det pest och pina, tycker plötsligt det är helt OK att vara utanför, eftersom 'vänsterregeringen' kör med högerpolitik. Puh.

Landet som visserligen har sant demokratiska partirepresentanter – politiker som Anna Lindh är även ur ett globalt perspektiv unika – men där maktapparaten, precis som i alla andra länder, gör lite som den behagar. Ta till exempel det tunga artilleri av kampanjmedel som Ja-sidan hade tillgång till. Detta hade, enligt The Guardian, inte varit tillåtet i Storbritannien: här är max fem miljoner pund (ca 65 miljoner kronor) tillåtet som statsunderstöd för en politisk kampanj. I Sverige, som är en sjundedel så stort, backades Ja-kampanjen upp med omkring 120 miljoner skattekrönor.

Och när investeringen inte visar sig ge utdelning vänder man kappan efter vinden och vänsterregeringen blir en 'vänsterregering', precis som den i Storbritannien också är. Näringslivet applåderar tyst i salongerna.

Nog bevisar näringslivets likgiltighet till nej att Eurofrågan är en så pass komplicerad fråga att inte ens de mest rutinerade nationalekonomer har klara kalkyler över vad ett medlemskap egentligen innebär. Istället för himmel eller helvete kanske snarare någonting mittemellan.

Huruvida himlen eller helvetet nu står för dörren väljer Persson och maktblocken att hålla tyst om. Återigen är det den klassiskt svenska attityden som gäller: vänta och se. Och vända kappan efter vinden.

Jonas Andersson, frilansjournalist, bosatt i London